

strækkelig oplyst ham. Noget saadant er for det første ganske utænkeligt med hele den Organisation, som vore Ministerier i Almindelighed arbejde under, og det er ogsaa en ganske urimelig Anke at gøre overfor Statsgældsdirektøren, der er en loyal og pligttro Embedsmand og meget staaende paa Statens Interesser. Men jeg maa endelig, naar ogsaa den Rejse, han foretog, er bleven angrebet, underskrive, hvad der er sagt af den højtærede Finansminister, at en saadan Rejse kan have sin store Nytte. Jeg tror, det er af Betydning, at Finansstyrelsen gennem Statsgældsdirektørens Forbindelser kan staa i en vis Relation til Finansinstitutterne i Udlandet. Og det er ikke noget enestaaende for Danmark. I andre Lande sker det ogsaa. Der rejser endda selve Finansministeren undertiden til de Lande, hvor man venter at kunne afslutte et Laan, Jeg vilde heller ikke se noget forkert i, at en dansk Finansminister gjorde det, saa hvis den højtærede Finansminister skulde have Lyst til at foretage en saadan Rejse, skulde der ikke fra min Side være nogen Opposition imod det, men paa den anden Side tror jeg neppe, at denne Rigsdags-samling vil give ham Tid til Foraaret at begive sig ud paa en saadan Rejse. Altsaa, jeg vil kun sige dette, at der kan ingen Anke rettes mod Statsgældsdirektøren. Overhovedet er det ganske forkert, hvis man fra Rigsdagens Side vil rette Anker og Bebrejdelser mod højtstaaende Embedsmænd, hvis Ansvar altid maa dækkes af vedkommende Minister, da de for det første ikke kunne forsvare sig og for det andet altid maa antages at handle under de til enhver Tid værende Ministres Ansvar. Det er disse alene, der bære Ansvaret, og hvis der altsaa er noget Ansvar i denne Sag, falder det alene paa den daværende Finansminister. Der er ingen Embedsmand i Finansministeriet, der paa nogen Maade skal have den Byrde: at dele dette Ansvar med ham.

Altsaa, i Finansministeriet var det klart, at man maatte forsøge at naa til et fast Statslaan i Begyndelsen af indeværende Aar. Der arbejdedes stadig derhen til, og Statsgældsdirektøren foretog den omtalte Rejse i den Anledning Samtidig med, at dette gik for sig, førtes der af to Banker her i København — jeg vil nu ikke nævne disse Banker ved Navn, saa vidt det overhovedet er gørligt, vil jeg ikke komme ind paa Navne, jeg synes, det i det hele taget er meget betænkeligt, at den Slags Sager skulle drages offentligt

frem — en Forhandling i England, efter at de først havde forsøgt i Frankrig, om Muligheden af et saadant Statslaan. Medens denne Forhandling stod paa, bleve stadig Finansministeriet og Finansministeren holdte à jour dermed, og det er naturligvis en fuldkommen Fejltagelse, naar det tros, at en skønne Dag dukkede der et Tilbud op for Finansministeren af en vis bestemt Størrelse, og saa havde han at sige Ja eller Nej dertil; og at det var det eneste Tilbud, der overhovedet forelaa. Der kom Tilbud efter Tilbud, og, som man kan tænke sig, begyndte de med det laveste og gik stadig højere op. Hvis det i og for sig var forkert at sige Nej til et saadant Tilbud, naar det forelaa, vilde det allerede tidligere have været forkert at sige Nej til dem, der da forelaa. Der kan jo altid være Tale om, at det er det sidste Tilbud, der foreligger, og man kunde derfor ogsaa tænke sig, at det havde været klogt at gaa ind paa et Tilbud til 94 $\frac{1}{4}$ f. Eks., naar man nu gaar ud fra, at det var saa overordentlig uklogt ikke at gaa ind paa et Tilbud til 94 $\frac{3}{8}$. Som sagt, der kom om ikke hver Dag Tilbud, saa dog flere Tilbud efterhaanden, som Forhandlingerne med England skred frem. De engelske Banker begyndte med at sige, at de slet ikke vilde have noget med det at gøre, efterhaanden dreves de langsomt op efter. Efter den, ikke store, Erfaring jeg har i den Art Forhandlinger, tror jeg, at Finansministeren da handlede rigtigt i at være ganske rolig; hvis han straks var gaaet med til, hvad der tilbødes ham, vilde han ganske sikkert have faaet et uheldigere Resultat, end der kunde opnaas ved roligt at lade Sagen gaa sin Gang. Altsaa, disse Forhandlinger førtes, og samtidig skete der det, at Københavns Kommune optog et meget stort Laan, udbød den 22. Februar et stort Laan til en Konkurrence, hvor de endelige Tilbud skulde være indgivne inden 5. Marts. Som man vil erindre, gik det særdeles godt med denne Laanekonkurrence, man fik gode Betingelser, og der var almindelig Glæde over, at Københavns Kommune ved Hjælp af Konkurrencen havde faaet disse gode Betingelser. Nu er det ogsaa bebrejdet den daværende Finansstyrelse og ganske særlig Statsgældsdirektøren — jeg ved ikke hvorfor —, at man ikke vidste Besked om i Forvejen, at Københavns Kommune vilde optage et saadant Laan. Jeg har for Resten i Folketinget beklaget som Finansminister, at der ikke var større Forbindelse mellem Staten og Kommunen paa dette Punkt,